

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Р4 У. 23/20
26.02.2020. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, судија Гордана Богдановић, на основу Годишњег распореда послова Управног суда за 2020. годину Су I-2 133/19-1 од 25.12.2019. године, поступајући по приговору АА из ..., ради убрзавања поступка у предмету Управног суда I-4 У 22075/18, применом члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС” број 40/2015”), донео је дана 26.02.2020. године

Р Е Ш Е Њ Е

I ОДБИЈА СЕ приговор АА из ... ради убрзавања поступка у предмету Управног суда I-4 У 22075/18, као неоснован.

II ОДБИЈА СЕ захтев АА из ... за накнаду трошкова поступка.

Образложење

АА из ... поднела је, препорученом пошиљком, дана 14.01.2020. године, Управном суду приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда I-4 У 22075/18, који је у суд примљен 21.01.2020. године. Сматра да је повређено право на суђење у разумном року, јер је суд тек након 13 месеци од пријема тужбе тражио уређење тужбе. Истиче да трпи материјалну и нематеријалну штету због непоступања суда. Предлаже да суд усвоји приговор и утврди повреду права на суђење у разумном року у предмету I-4 У 22075/18 и обавезе Републику Србију да подносиоцу приговора накнади штету због кршења права на суђење у разумном року у износу од 1.320.000,00 динара са законском затезном каматом. Трошкове тражи на име састава приговора у износу од 12.750,00 динара.

Судија известилац у предмету Управног суда I-4 У 22075/18 је у изјашњењу од 14.02.2020. године навела досадашњи ток поступка наводећи да подносилац приговора није поступила по налогу за уређење тужбе од 25.12.2019. године са разлога што чека одлуку по приговору за суђење у разумном року.

Увидом у спис предмета Управног суда I-4 У. 22075/18 утврђене су следеће чињенице и околности:

АА из ... поднела је дана 05.12.2018. године тужбу против тужене Републике Србије, Народне скупштине. У тужби је као предмет спора означила разрешење са функције народног посланика. Како је поднета тужба неуредна, па се по истој не може поступити, јер садржи недостатке који спречавају рад суда, суд је решењем од 15.12.2019. године наложио тужили да у року од 15 дана од дана пријема решења уреди тужбу на тај начин што ће прецизно означити који другостепени коначни управни акт, у смислу чланова 3. и 4. Закона о управним споровима, тужбом оспорава и то по броју, датуму и доносиоцу и исти достави у фотокопији и оригиналу, имајући у виду да се управни спор може водити само против другостепених коначних управних аката, као и првостепених против којих није дозвољена жалба, уз упозорење да ће у случају непоступања по решењу у остављеном року тужба бити одбачена. Поступајући по датом налогу тужила је доставила изјашњење 14.01.2020. године.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Према члану 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (из 1950 уз додатне протоколе), коју је 2003. године ратификовала државна заједница Србије и Црне Горе ("Службени лист СЦГ-Међународни уговори", број 9/03), чији је сукцесор Република Србија, свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се изриче јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, нужно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.

Према члану 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09) у управном спору суд одлучује на основу закона у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи.

Према члану 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, што укључује и извршни поступак, сваки учесник по закону којим се уређује ванпарнични поступак, а оштећени у кривичном поступку, приватни тужилац и оштећени као тужилац само ако су истакли имовинско-правни захтев.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у предмету Управног суда I-4 У

22075/18, понашање странака у поступку, поступање суда који води поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања управно-судског поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, уважавајући, при томе, судску праксу и критеријуме Уставног суда, међународних институција за заштиту људских права, као и Врховног касационог суда, Управни суд налази да је приговор неоснован. Ово са разлога што је суд по пријему тужбе предузео радње у претходном поступку ради окончања поступка. Наиме, како је тужба била неуредна, суд је решењем од 25.12.2019. године наложио тужиљи уређење тужбе, по ком налогу се подносилац приговора изјаснила 14.01.2020. године да не може да поступи док се не одлучи по приговору због повреде права на суђење у разумном року. Дакле, суд налази да у конкретном случају постоји допринос подносиоца приговора дужини трајања поступка, будући да није поступила на начин како јој је наложено решењем о уређењу тужбе. Како се убрзање поступка у овом случају могло постићи активним понашањем подносиоца приговора у управном спору, суд налази да приговор ради убрзавања поступка очигледно није имао стварну сврху да се управни спор оконча у што краћем року, јер поднеском од 14.01.2020. године тужиља није уредила тужбу на начин како јој је наложено, већ је навела да ће то учинити након одлуке по приговору због повреде права на суђење у разумном року, па из тога произлази да је циљ овог поступка стварање основа за новчано обештећење због наводне повреде права подносиоца на суђење у разумном року. Суд указује да је Европски суд за људска права у вези са пропуштањем надлежног органа да у разумном року одлучи о поднетом захтеву исказао став да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (*пресуда у предмету Union Alimentaria Sanders S.A. против Шпаније од 07.7.1989. године, став 35, број представке 11681/85*). Имајући у виду наведено, суд налази да су неосновани наводи приговора да је подносиоцу приговора повређено право на суђење у разумном року.

Суд је, такође, ценио навод приговора да подносилац трпи материјалну и нематеријалу штету, али је нашао да није од утицаја на другачије одлучивање, јер за то није доставила доказе.

Са изнетих разлога, Управни суд је на основу члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио као у ставу I диспозитива решења.

Имајући у виду да је приговор ради убрзавања поступка одбијен, одлучено је као у II ставу диспозитива на основу одредбе члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС 72/11...87/18”) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС” број 25/82 и 48/88, „Службени гласник РС” број 46/95...6/2015), на које упућује члан 7. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Суд није разматрао захтев подносиоца за новчану накнаду за повреду права на суђење у разумном року с обзиром на одредбу члана 26. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је прописано да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за новчано обештећење у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење. Сагласно члану 28. став 1. истог закона за одлучивање по тужби месно је надлежан основни суд на чијем подручју тужилац има пребивалиште, боравиште или седиште.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.02.2020. године, Р4 У 23/20

Лице овлашћено за поступање
по приговорима за убрзавање поступка
С у д и ј а
Гордана Богдановић ,с.р.

Поука о правном средству:

Против овог решења дозвољена је жалба
у року од 8 дана од дана пријема истог,
председнику Врховног касационог суда,
а преко председника овог суда.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД